

Sygn. akt I C 754/17 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 grudnia 2017 roku w Człuchowie

sprawy

z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od pozwanej K. S. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w W. kwotę 120,00 zł (słownie: sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 754/17

UZASADNIENIE

Powód – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej K. S. o zapłatę kwoty 209,67 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany objęty był umową ubezpieczeniową z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych, jaka została zawarta z (...) S.A. i jednocześnie była osobą zobowiązaną do uiszczenia składki ubezpieczeniowej. Na potwierdzenie istnienia stosunku ubezpieczenia i objęcia pozwanego ochroną, została mu wystawiona polisa ubezpieczenia OC nr (...) dla pojazdu mechanicznego pozwanego marki D. (...) – (...) o numerze rejestracyjnym (...). Ochrona ubezpieczeniowa obejmowała okres od dnia 26 lipca 2015 roku do dnia 25 lipca 2016 roku. Powód zaznaczył, że pozwany zobowiązał się uiszczyć składkę ubezpieczeniową. Pozwany nie opłacił jednak całej składki ubezpieczeniowej, przez co powstało zadłużenie na kwotę 190,89 złotych. Pomimo braku zapłaty całej składki powód musiał świadczyć ochronę ubezpieczeniową do końca trwania polisy OC. Powstała w ten sposób wierzytelność (...) przelał na rzecz powoda na podstawie umowy cesji

wierzytelności z dnia 29 grudnia 2016 roku, tym samym powód stał się następcą prawnym zakładu ubezpieczeń i dochodzi od pozwanego realizacji powstałej wierzytelności.

Powód poinformował pozwanego o cesji wierzytelności, zmianie wierzyciela i obowiązku świadczenia na rzecz (...) oraz wezwał go do zapłaty z zastrzeżeniem skierowania do sądu. Pozwany jednakże należności nie spełnił.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i postanowieniem z dnia 11 września 2017 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana - K. S. przyznała, że faktycznie składkę OC miała rozłożoną na 2 raty, a nadto oświadczyła, że we wrześniu 2017 roku na poczet składki uiściła kwotę 350,00 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana K. S. zawarła umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC z (...), która dotyczyła pojazdu mechanicznego marki D. (...)(...) o numerze rejestracyjnym (...) i obejmowała okres od dnia 26 lipca 2015 roku do dnia 25 lipca 2016 roku. Płatność składki została rozłożona na dwie raty, każda w wysokości 190,89 złotych. Termin płatności pierwszej raty ustalono na dzień 26 lipca 2015 roku, natomiast drugiej raty na dzień 26 stycznia 2016 roku.

Pozwana K. S. uiściła pierwszą ratę składki.

bezsporne

W dniu 29 grudnia 2016 roku (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności, na podstawie której przejął na powoda wierzytelność wobec pozwanej.

Powód poinformował pozwanego o cesji wierzytelności, zmianie wierzyciela i obowiązku świadczenia na rzecz (...) oraz wezwał go do zapłaty z zastrzeżeniem skierowania do sądu.

bezsporne

Pozwana – K. S. dopiero w dniu 5 września 2017 roku uiściła na rzecz powoda kwotę 350,00 złotych tytułem zaległej składki.

przyznane, nadto dowód: dowód wpłaty k. 91.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwana K. S. uznała roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i wysokości. Jednocześnie w toku procesu przedłożyła ona dowód uiszczenia na rzecz powoda kwoty 350,00 złotych tytułem spłaty drugiej raty składki ubezpieczeniowej.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Istotnym jest przy tym, iż mimo, że Sąd jest związany uznaniem powództwa, to obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 kpc) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem.

Mając na uwadze wskazany przez powoda stan faktyczny i wysokość dochodzonego roszczenia, Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby uznanie powództwa było sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego bądź zmierzało do obejścia prawa.

Należy jednakże podkreślić, że skoro pozwana spełniła świadczenie po doręczeniu pozwu, a powód nie cofnął pozwu, to zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa samo zaspokojenie roszczenia bez cofnięcia pozwu wywołuje skutki materialnoprawne, prowadzące do oddalenia powództwa z powodu jego bezzasadności. Nie zachodzi bowiem przeszkoda merytoryczna w rozpoznaniu sprawy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2014 roku, sygn. akt III CZP 110/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1999 roku, sygn. akt III CKN 936/98 niepubl.). Tak więc zapłata w toku sporu z wolą zaspokojenia roszczenia powoda powoduje wygaśnięcie dochodzonego roszczenia, skutkujące odpadnięciem podstawy do uwzględnienia powództwa.

W konsekwencji wobec nieistnienia wierzytelności powództwo ulega oddaleniu.

Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc, który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Na wynik sprawy z reguły wskazuje porównanie części żądania uwzględnionego w rezultacie ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy z częścią żądania, które zostało oddalone. W wypadku, gdy po wniesieniu pozwu nastąpi zapłata dochodzonej w pozwie sumy, która była wymagalna w chwili wytoczenia powództwa, to stronę pozwaną należy uznać za stronę przegrywającą sprawę i to bez względu na to, czy zapłata nastąpiła przed czy po doręczeniu pozwu. W takiej sytuacji nie można bowiem traktować powoda, który nie cofnął skutecznie pozwu, na równi ze stroną przegrywającą proces i obciążać go obowiązkiem zwrotu kosztów na rzecz pozwanego. Przeciwnie, to pozwanego należy uważać za przegrywającego sprawę, od którego powód może żądać zwrotu kosztów procesu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r. sygn. akt V CZ 1/10, z dnia 6 listopada 1984 r. sygn. akt IV CZ 196/84 oraz z dnia 21 lipca 1951 r. sygn. akt C 593/51).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że strona pozwana K. S. dokonała wpłaty należności już po wniesieniu pozwu.

Z akt sprawy wynika bowiem, że pozew został wniesiony do Sądu w dniu 26 czerwca 2017 roku, natomiast pozwana uregulowała należność we wrześniu 2017 roku, a zatem już po wniesieniu pozwu.

Z powyższego wynika zatem, że w dniu złożenia pozwu roszczenie strony powodowej nadal pozostawało niezaspokojone, a zatem poniesione przez nią koszty na dochodzenie jej praw przed sądem uznać należało za niezbędne i celowe, a więc uzasadniające ich zasądzenie od strony pozwanej w oparciu o przepis art. 98 k.p.c.

W niniejszej sprawie na koszty procesu składa się opłata stała od pozwu w wysokości 30,00 złotych oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 90,00 złotych, zgodnie z § 2 pkt 1 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Wobec powyższego zasadnym było orzec jak w punkcie 2 sentencji.